

Arrest

nr. 162 410 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. POLI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 mei 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 mei 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 juni 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 juli 2015.

1.3. Op 30 oktober 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 november 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Beddawi, Libanon, de Libanese nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. Uw moeder is van origine een Syrisch staatsburger, doch uw vader, een Libanees, zorgde ervoor dat ze ook de Libanese nationaliteit kreeg. U hebt drie broers en negen zussen.

Na het vervullen van uw legerdienst, rond 1998, trok u met uw ouders en uw ongehuwde zussen naar Syrië omdat het leven er beter was, er waren betere levensomstandigheden en er was meer veiligheid. Jullie woonden in Souq al Hal, een wijk in Baniyas. Hier leerde u ook uw toekomstige echtgenote, F.(...) H.(...) (CG X; OV X), kennen die initieel afkomstig was van Saraqeb, Idlib. Jullie traden in 1999 in het huwelijk. Jullie hebben drie kinderen die geboren werden in Beddawi, Libanon: M.(...) (OV X), Z.(...) (CG X; OV X) en O.(...) (CG X; OV X). Uw echtgenote ging immers naar Libanon om daar te bevallen daar de kinderen zo automatisch de Libanese nationaliteit kregen. Zou uw vrouw in Syrië bevallen zijn, zou u naar de Libanese ambassade in Damascus moeten gaan en zes maanden moeten wachten, zo stelt u, vooraleer uw kinderen de Libanese nationaliteit zouden krijgen.

Rond 2007 verhuisde u met vrouw en kinderen naar de Shalehat wijk in Lattakia, de werkomstandigheden waren er beter en jullie konden daar een huis kopen. Omdat de situatie meer en meer onveilig begon te worden en de problemen begonnen te escaleren besloten jullie Syrië te verlaten en gingen jullie naar Caïro, Egypte, waar uw vierde kindje, Z.(...) (CG X; OV X), werd geboren. Toen het ook daar onrustig begon te worden trokken jullie naar Beddawi en woonden zo'n twee maanden bij uw moeder. Uw echtgenote weigerde hier echter te blijven omdat er daar ook problemen waren en uw vrouw dit land niet genegen was. Jullie reisden terug naar Lattakia, dit was in 2013, maar toen de problemen meer en meer begonnen te escaleren besloten jullie het land te verlaten. Gezien uw echtgenote niet naar Libanon wou terugkeren, besloten jullie naar Turkije te gaan. Jullie vertrokken op 1 juni 2014 legaal, met een taxi, en huurden een huis in Istanbul. Op 20 november 2014 stuurde u uw vrouw en drie kinderen met de hulp van een smokkelaar naar Italië, u en een zoontje bleven achter omdat de smokkelaar jullie niet allemaal kon meenemen en u bovendien nog geld moest krijgen via uw zus.

Ook uw ouders en zussen keerden in deze periode terug naar Libanon.

Uw Syrische echtgenote vroeg hier in het gezelschap van drie minderjarige kinderen, die de Libanese nationaliteit hebben, op 28 oktober 2014 asiel aan omdat de situatie in Syrië niet veilig was. Op 30 maart 2015 werden ze door het Commissariaat-generaal als vluchteling erkend.

U en uw zoontje verlieten in maart 2015 Turkije en kwamen via Marokko, Spanje en Frankrijk naar België, waar u op 12 mei 2015 asiel aanvraagde. U stelt geen vrees te koesteren ten overstaan van uw land van nationaliteit Libanon, en geeft aan subsidiaire bescherming te willen omdat u terug naar Libanon wil reizen, u wil uw geld van de bank gaan halen om hier een zaak te kunnen opstarten en uw moeder gaan bezoeken; u stelt dat u probleemloos naar Libanon kan terugkeren. Op 11 juni 2015 is hier uw dochtertje M.(...) geboren.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees ten overstaan van uw land van nationaliteit beoordeeld dient te worden beoordeeld, meer bepaald Libanon.

U geeft aan ten overstaan van Libanon geen enkele vrees te hebben (CGVS p.7). Noch u noch iemand uit uw familie is politiek actief in Libanon (CGVS p.3). U stelt er geen problemen te hebben en zonder meer naar Libanon terug te kunnen keren. Evenmin heeft uw familie ooit problemen in Libanon gehad (CGVS p.6-7). Dit blijkt ook uit het gegeven dat uw echtgenote telkens naar Libanon ging om er te bevallen van jullie kinderen en uw ouders en zussen intussen ook naar Beddawi zijn teruggekeerd (CGVS p.2-3, 6). De enige reden waarom jullie nadat de situatie in Syrië begon te escaleren niet naar uw thuisland zijn teruggekeerd is het gegeven dat u vrouw dat niet zag zitten (CGVS p.3, 7). Uw gebrek aan vrees blijkt ook uit het gegeven dat u in kader van uw asielaanvraag aangeeft dat u subsidiaire

bescherming wil omdat u weliswaar hier bij uw kinderen wil blijven, maar u ook naar Libanon wil kunnen reizen om uw moeder te kunnen bezoeken en uw geld van de bank te halen (CGVS p.6).

Uit het geheel van bovenstaande observaties blijkt dat, en zoals reeds werd opgemerkt, u geen enkele vrees hebt ten overstaan van uw land en u de vluchtelingenstatus dan ook niet kan worden toegekend. Wat betreft uw verklaring dat u subsidiaire bescherming wil omdat u hier bij uw kinderen wil blijven dient opgemerkt te worden dat u zich, en zoals ook al werd opgeworpen tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dient te richten tot de procedure van gezinshereniging (zie Vragenlijst punt 3 'Vrees bij Terugkeer').

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: kopie van de eerste pagina van uw paspoort en van uw zoontje, M.(...). De identiteitskaarten van u en uw zoontje, attest van gezinssamenstelling, huwelijksakte, geboorteakte van uw dochtertje, M.(...), verblijfsvergunningen Syrië en een spaarbankboekje. Deze stukken hebben betrekking op elementen die hier niet ter discussie staan en verbogen bovenstaande appreciatie dan ook niet om te buigen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische militieën in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betoogt verzoeker dat, hoewel de vrees inderdaad beoordeeld dient te worden ten overstaan van het land van nationaliteit, het begrip 'nationaliteit' niet beperkt is tot staatsburgerschap of het ontbreken daarvan. Het omvat ook het behoren tot een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat (zie artikel 48/3, §4, c) van de vreemdelingenwet). Aangezien hij samen met zijn gezin het grootste deel van zijn leven in Syrië heeft gewoond, gewerkt en aldaar ook gehuisvest is, dient dit element volgens verzoeker absoluut in ogenschouw te worden genomen en wordt de verwantschap met de bevolking van een andere staat (in dit geval Syrië) wel degelijk aangetoond. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de situatie in Syrië zeer ernstig van aard is en dat de daden van vervolging die ginds plaatsvinden een schending vormen van de grondrechten van de mens, waaronder het recht op leven (artikel 2 EVRM) en het recht op vrijheid en veiligheid (artikel 5 EVRM). Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Syrië stelt men zeer duidelijk dat omwille van de escalatie van het geweld en het aanslepende conflict er geen veilige gebieden meer zijn in Syrië. Bovendien werd in de regio Lattakia, een belangrijk bolwerk van het regime van president Bashar al-Assad dat al ruim vier jaar oorlog kent, op 10 november 2015 opnieuw een bloedbad veroorzaakt waarbij een groot aantal doden en gewonden vielen. Terugkeren naar Lattakia, waar hij en zijn gezin woonachtig waren, is dus logischerwijs volledig uitgesloten, aldus verzoeker.

Wat betreft de situatie in Libanon, benadrukt verzoeker dat Libanon lijdt onder de ontwikkelingen in de regio. Dit betekent bijgevolg dat de veiligheidscontext snel kan verslechteren. De huidige

veiligheidssituatie in Libanon wordt met andere woorden grotendeels bepaald door wat zich afspeelt in Syrië. Er bestaat dus wel degelijk een terroristische dreiging in Libanon en men dient tevens rekening te houden met terroristische aanvallen over het hele grondgebied. Verzoeker vervolgt dat er de laatste jaren verschillende aanslagen plaatsvonden in Beiroet, Tripoli (vlakbij Beddawi), Ersal en Hermel. Sinds augustus 2014 worden ook in bepaalde delen van Libanon zware gevechten geleverd tussen het Libanese leger en jihadistische milities (grensstreek met Syrië, Ersal, Tripoli en omstreken). Er wordt dan ook ten stelligste afgeraden om zich te begeven naar het Libanees-Syrisch grensgebied, het Noorden van Libanon (Tripoli) en de Zuidelijke buitenwijken van Beiroet. In de stad Tripoli (nabij Beddawi, de plaats waar het gezin verbleef) wordt gezegd dat de spanningen hoog kunnen oplopen tussen soennitische en sjiiitische gemeenschappen waardoor er een groot risico is op gewelddadigheden. Daarenboven vond op 12 november 2015, na meer dan één jaar zonder aanslagen in Beiroet, in Burj al-Barajneh (Zuid-Beiroet) opnieuw een zeer zware aanslag plaats, waarbij een dubbele zelfmoordaanslag het leven kostte aan 43 personen en er meer dan 200 gewonden vielen. Deze aanslag werd tevens opgeëist door Islamitische Staat (IS) en kan beschouwd worden als één van de meest dodelijke aanslagen sinds het einde van de burgeroorlogen in het land. Het staat aldus buiten kijf dat IS absoluut probeert voet aan de grond te krijgen in Libanon, aldus verzoeker, die in dit verband nog wenst te vermelden dat Beddawi, de plaats waar het gezin verbleef, vlakbij de grens tussen Libanon en Syrië gelegen is en dat het daarmee dus amper op zo'n 250 km van Ar-Raqqaqh ligt, het bolwerk en hoofdstad van het kalifaat van IS. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat er actueel wel degelijk zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij – wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van oorsprong, Libanon, of zijn land van verblijf, Syrië – een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker acht de motivering die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen aanvoert, relatief beperkt zonder dat er sprake is van enige individualisering van zijn situatie. Verzoeker wijst er daarenboven op dat hij geen enkele effectieve band meer heeft met zijn land van oorsprong, Libanon, aangezien hij er geen familie of woonplaats heeft. Deze effectieve band zou naar mening van verzoeker moeten blijken uit factoren als de normale verblijfplaats, het centrum van belangen, de familiebanden of de deelname aan het openbare leven. Vermits geen van deze elementen in zijn hoofde aanwezig zijn, is er volgens verzoeker bijgevolg geen sprake van een effectieve band met het land van oorsprong waardoor de bestreden beslissing naar zijn mening niet louter kan steunen op het feit dat hij de Libanese nationaliteit heeft.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), met name het recht op eerbiediging van het gezinsleven, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het principe van gezinseenheid, voert verzoeker aan dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Bovendien is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarin wordt overwogen dat het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1 van het EVRM.

Verzoeker werpt op dat de Slotakte van de Conferentie van gevolmachtigden van de Verenigde Naties betreffende de Status van Vluchtelingen en Staatloze Personen de eenheid van het gezin erkent als een grondrecht van elke vluchteling. Zo wordt onder meer duidelijk gemaakt dat de eenheid van het gezin een wezenlijk recht is van de vluchteling en dat deze eenheid voortdurend wordt bedreigd. Daarnaast moeten de aan een vluchteling verleende rechten eveneens van toepassing zijn op zijn gezinsleden.

Daarnaast benadrukt verzoeker dat in arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 wordt gewezen op de belangrijke maatschappelijke waarde van het recht op bescherming van het gezinsleven en wordt geoordeeld dat migratie via gezinshereniging mogelijk moet zijn.

Verzoeker vervolgt dat hij het zeer bedenkelijk en zelfs hoegenaamd ongepast vindt dat het hele gezin, met name zijn vrouw en vijf kinderen, de hoedanigheid van vluchteling werden toegekend, behalve hijzelf. Nochtans zijn hij en zijn echtgenote gehuwd, hebben zij allen steeds op dezelfde plaats gewoond en hebben zij gelijkaardige vluchtmotieven. Bovendien werd zijn zoontje, waarmee hij als enige in maart

2015 heeft gereisd vanuit Turkije en waarmee hij dus gelijktijdig in België is aangekomen, wel de vluchtelingenstatus toegekend, hetgeen tot enige verontwaardiging leidt bij hemzelf en zijn gezin. Zijn vrouw en kinderen zijn bijgevolg volledig op zichzelf aangewezen en bevinden zich bovendien in een voor hen vreemd gebied. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat het voor de kinderen van essentieel belang is dat zij het recht krijgen om samen te zijn met beide ouders en dat de gezinseenheid uiteraard op de eerste plaats komt. Zo kan men immers lezen in de Preambule van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind dat het kind, voor de volledige en harmonische ontplooiing van zijn (of haar) persoonlijkheid, dient op te groeien in een gezinsomgeving, in een sfeer van geluk, liefde en begrip. Het feit dat de kinderen reeds zijn moeten vluchten en terechtkomen in een omgeving die voor hen volledig nieuw is, brengt volgens verzoeker vanzelfsprekend voldoende spanningen met zich mee. Het is dan ook ten eerste aangewezen dat deze kinderen verder opgroeien in een standvastige omgeving waar beide ouders aanwezig zijn en niet enkel hun moeder, om te kunnen spreken van een sfeer van geluk, liefde en begrip zoals supra in het Verdrag inzake de Rechten van het Kind werd aangehaald.

Tot slot wijst verzoeker er nog op dat ook de Raad eerder reeds heeft beslist dat gezinseenheid wel degelijk in aanmerking wordt genomen bij de erkenning van de vluchtelingenstatus. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde aan een Roma familie de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming omwille van tegenstrijdigheden in haar asiolverhaal. In beroep kende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan deze familie de vluchtelingenstatus toch toe, omdat deze familie afhankelijk is van hun ouders die in België erkend zijn als vluchtelingen. De Raad ziet het begrip afhankelijkheid van familieleden dus erg ruim, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat het geen verdere uitleg behoeft dat het gezin een erg belangrijke rol speelt bij de integratie van de erkende vluchtelingen in het asielland. Pas wanneer ze zich niet langer zorgen hoeven te maken over de gezinsleden die ze in onzekere toestand achterlieten en wanneer ze na de pijnlijke scheiding met hun gezin opnieuw herenigd zijn, kan zijn gezin het leven weer opbouwen en werk maken van hun integratie in de nieuwe omgeving.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verzoekers identiteitsdocument, een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker dd. 10 november 2015, verblijfsvergunningen Syrië, een uittreksel uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 27 juni 2006, C-540/03, het identiteitsdocument van verzoekers echtgenote, de identiteitsdocumenten van verzoekers kinderen + schoolattesten, een uittreksel huwelijksakte met vertaling in het Nederlands, een attest van gezinssamenstelling en een uittreksel RVV arrest nr. 88021 van 24 september 2012 van het Kruispunt Migratie-Integratie.

2.3.2. Op 29 januari 2016 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 4 januari 2016.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij aangeeft ten overstaan van zijn land van nationaliteit, Libanon, geen enkele vrees te hebben zodat hem de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend, (ii) hij zich, wat betreft zijn verklaring dat hij subsidiaire bescherming wil omdat hij hier bij zijn kinderen wil blijven, dient te richten tot de procedure van gezinshereniging, (iii) de door hem neergelegde documenten betrekking hebben op elementen die niet ter discussie staan en dan ook niet vermogen bovenstaande appreciatie om te buigen en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil inroepen, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *“Guide des procédures et*

critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés”, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Uit verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten blijkt dat hij over de Libanese nationaliteit beschikt. Dienvolgens dient zijn vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Libanon. Verzoekers betoog dat tevens de situatie in Syrië in aanmerking dient te worden genomen kan niet worden gevolgd. Er kan immers niet worden ingezien hoe verzoeker met de verwijzing naar het loutere feit dat hij met zijn gezin in Syrië heeft gewoond en hij er ook heeft gewerkt meent te kunnen aantonen dat hij behoort tot *“een groep die wordt bepaald door zijn culturele, etnische of linguïstische identiteit, door een gemeenschappelijke geografische of politieke oorsprong of door verwantschap met de bevolking van een andere staat.”* De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Syrië is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker geen enkele vrees ten overstaan van Libanon blijkt te koesteren. Zo verklaarde verzoeker, gevraagd wat hij vreest bij een terugkeer naar zijn land van herkomst *“Er is niets in mijn land. Ik vrees niets in mijn land. Ik heb geen vrees in Libanon. Ik wil geen politieke asielaanvraag doen ik wil een humanitaire asielaanvraag doen. (...) Ik heb nog geld op de bank. Ik moet terugkeren naar Libanon. Mijn moeder is nog in Libanon. Ik moet mijn moeder nog zien. Heeft u de brochure met de uitleg over de asielprocedure gelezen? Ja maar ik heb daar ook mijn opinie over hé. Ik heb nog geld op de bank in Libanon en ik wil nog terug naar Libanon. Ik wil hier verblijven om mijn kinderen te zien maar af en toe wil ik naar Libanon om mijn moeder te bezoeken. Waarom kon u uw vrouw en kinderen niet meenemen naar Libanon? Mijn vrouw wou niet meekomen naar Libanon. Wil u deze asielaanvraag verderzetten? Ja, ik wil asiel omwille van humanitaire redenen. Kan u niet beter gezinshereniging aanvragen? Ik kan er niet aan doen maar ik moet terug naar Libanon. Ik heb daar nog een aanzienlijk bedrag op de bank. (...)”* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vragen 3.4. en 3.5.). Verzoeker herhaalde deze verklaringen tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij tevens bevestigde dat hij nooit problemen heeft gekend in Libanon, dat hij geen vrees heeft ten aanzien van Libanon en dat hij er zonder problemen kan terugkeren (administratief dossier, stuk 6, p. 6-7). In hoofde van verzoeker kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie worden aangenomen zodat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

2.7.1. Verzoeker brengt evenmin elementen bij waaruit kan blijken dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7.2. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon *“De veiligheidssituatie in Libanon”* van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 4 januari 2016) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiietische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geïsoleerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen door het leger en Hezbollah nam de schaal van het geweld sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van

aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen konvooien van extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger of Hezbollah. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. In 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden. Hierbij vielen doden en gewonden, voornamelijk onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. In 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en begin 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog en de door hem bijgebrachte informatie sluit inhoudelijk volledig aan bij de informatie vervat in het administratief dossier. Hij brengt aldus geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad wijst er in dit verband andermaal op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Libanon subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Libanon gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hij geen enkele effectieve band meer heeft met zijn land van oorsprong, Libanon, aangezien hij er geen familie of woonplaats heeft, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering niet de minste steun vindt in het administratief dossier. De Raad leest in het gehoorverslag van 29 juli 2015 dat verzoekers moeder, zijn broers en zussen thans in Libanon wonen, dat verzoeker recent een aanzienlijk geldbedrag op een Libanese bank heeft geplaatst, dat hij en zijn kinderen in Libanon geregistreerd zijn, dat verzoeker het belangrijk vond dat zijn kinderen de Libanese nationaliteit zouden hebben, dat verzoeker en zijn gezin na hun verblijf in Caïro een tweetal maanden bij zijn moeder in Beddawi hebben gewoond (in 2013), waarna zij terugkeerden naar Lattakia, dat verzoeker ook nadat de situatie in Lattakia escaleerde wilde terugkeren naar Libanon doch zijn echtgenote dit niet wilde en dat hij in België de subsidiaire beschermingsstatus wil krijgen, onder meer omdat hij wil terugkeren naar Libanon om zijn geld te gaan halen en zijn moeder te bezoeken (administratief dossier, stuk 6, p. 2-3 en p. 6-7). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij geen effectieve band meer heeft met Libanon.

2.7.3. Waar verzoeker nog verklaart dat hij subsidiaire bescherming wil omdat hij hier bij zijn kinderen wil blijven, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing terecht op dat hij zich dient te richten tot de procedure van gezinshereniging.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat dit enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, houdt geen schending in van de desbetreffende artikelen. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De Raad wijst er in dit verband tevens op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts verzocht heeft om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat hij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoeker erop wijst dat zijn vrouw en vijf kinderen als vluchteling werden erkend, benadrukt de Raad dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeker over de Libanese nationaliteit beschikt en hij niet aannemelijk maakt dat in zijn hoofde ten aanzien van Libanon een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. De Raad benadrukt te dezen dat elke asielaanvraag individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst – in het geval van verzoekers echtgenote Syrië, het enige land waarvan zij de nationaliteit bezit – op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers echtgenote, en bij uitbreiding haar minderjarige kinderen die dit statuut volgen, werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet echter niets af aan de appreciatie van verzoekers asielaanvraag, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Libanon. Verzoeker kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van zijn echtgenote en kinderen teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot hem moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die

subsidiare bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke jurisdictionele status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad herhaalt andermaal dat verzoeker aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient te worden benadrukt dat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben en dat bovendien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat dit onderdeel van de motivering door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van verzoekers asielaanvraag kunnen ombuigen.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiare beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. VERHEYDEN,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS